

PAVEL HAAS QUARTET & BORIS GILTBURG

Účinkující / Performers

Pavel Haas Quartet

Veronika Jarůšková – housle / violin

Marek Zwiebel – housle / violin

Šimon Truszka – viola

Peter Jarůšek – violoncello / cello

Boris Giltburg – klavír / piano

16.11.2024

15 h, Divadlo Reduta (Mozartův sál) /
3 pm, Reduta Theatre (Mozart Hall)

Program

Josef Suk

Meditace na staročeský chorál
„Svatý Václav“, op. 35a

Pavel Haas

Smyčcový kvartet č. 3, op. 15

1. Allegro moderato
2. Lento, ma non troppo e poco rubato
3. Con moto. Thema con variazioni e fuga

Antonín Dvořák

Klavírní kvintet č. 2 A dur, op. 81

1. Allegro ma non tanto
2. Dumka. Andante con moto
3. Scherzo (Furiant). Molto vivace
4. Finale. Allegro

Programme

Josef Suk

Meditation on the Old Czech Chorale
“Saint Wenceslas”, Op. 35a

Pavel Haas

String Quartet No. 3, Op. 15

1. Allegro moderato
2. Lento, ma non troppo e poco rubato
3. Con moto. Thema con variazioni e fuga

Antonín Dvořák

Piano Quintet No. 2 in A major, Op. 81

1. Allegro ma non tanto
2. Dumka. Andante con moto
3. Scherzo (Furiant). Molto vivace
4. Finale. Allegro

Téměř po celý svůj život spojoval Josef Suk (1874–1935) činnost skladatele a interpreta. Jako nadaný houslista se stal roku 1885 žákem Antonína Bennewitze na pražské konzervatoři. Paralelně s houslemi studoval též kompozici u Karla Steckera a ve školním roce 1892/1893 u Antonína Dvořáka. Suk si záhy získal Dvořákovu přízeň a důvěru. Dvořák Suka dokonce pověřil vypracováním klavírních výtahů některých svých symfonických skladeb a zval jej k pobytům na své letní sídlo ve Vysoké u Příbrami. Blízký vztah mezi Dvořákem a Sukem se po několika letech proměnil v příbuzenské pouto, když se roku 1898 Josef Suk oženil s Dvořákovou dcerou Otilkou. To už však Suk šest let působil jako sekundista Českého kvarteta, které založil spolu se svými spolužáky z konzervatoře Karlem Hoffmannem, Oskarem Nedbalem a Otto Bergem. Nově vzniklé kvartetní sdružení se záhy dočkalo mimořádného úspěchu ve Vídni, kde se souboru vedle uznání kritiků dostalo i pochvaly od Johannese Brahmsa. V následujících letech si pak České kvarteto svým uměním vydobýlo věhlas takřka po celé Evropě. Nelze se tedy divit, že Josef Suk začal uvažovat, že by repertoár souboru obohatil o vlastní kvartetní kompozice.

Dvojice Sukových *Smyčcových kvartetů B dur, op. 11, a d moll, op. 31* vznikla v letech 1896 a 1910–1911 a brzy po vypuknutí první světové války v červenci 1914 obohatil skladatel svoji tvorbu o další kvartetní kus. České kvarteto tehdy začalo organizovat vlastní dobročinné koncerty po Čechách a Moravě, v nichž hrálo zdarma ve prospěch Červeného kříže nebo válečné pomoci. Kromě toho, že tím konalo dobrý skutek, snažili se členové kvarteta touto aktivitou uniknout válečným odvodům. Na koncertech musel soubor – ač nerad – povinně hrát rakouskou hymnu, což řešil zařazením Haydnova *Smyčcového kvartetu Hob. III:77* s variacemi na Haydnovu melodii rakouské hymny. Sukův přítel, policejní lékař Dr. Ferdinand Pečírka, proto navrhl skladateli, aby vytvořil dílo, které by bylo protipólem rakouské hymně a uplatnil se v něm svatováclavský chorál jako jeden z hudebních symbolů českého národa. V září 1914 tak Josef Suk zkomponoval *Meditaci na staročeský chorál Svatý Václave, op. 35a*. Po originálním

znění určeném smyčcovému kvartetu brzy následovala také verze pro smyčcový orchestr. V premiéře kompozice zazněla na koncertě Českého kvarteta v pražském Rudolfinu 27. září 1914, kde podle zpráv z dobového tisku „*rozpoutala neutuchající bouři pochvaly*“.

Český skladatel židovského původu Pavel Haas (1899–1944), kterému trpký osud přichystal smrt v plynových komorách Osvětimi, se dnes řadí k mezinárodně nejoceňovanějším českým meziválečným skladatelům. Kompozici Haas studoval nejprve soukromě a později na brněnské konzervatoři u Jana Kuncce a Viléma Petrželky. Větší význam pro jeho tvůrčí vývoj však mělo studium u Leoše Janáčka na Mistrovské škole. Přestože Haas byl prakticky jediným ze studentů, jemuž se Janáček pokusil vštípit zásady svého originálního způsobu tvoření, lákaly Haase spíše současné avantgardní směry, s nimiž přicházeli Igor Stravinskij a skladatelé Pařížské šestky. Na konci 20. let ovlivnil Haasova díla přechodně jazz a rozvoj nových médií, rozhlasu a filmu. Jeho umělecký vývoj však šel dál k hledání osobité umělecké konfese. Ve 30. letech se v Haasově tvorbě objevily neoklasické formy, protknuté ovšem janáčkovsky oduševnělou expresivitou. S příchodem německých okupantů do Československa byl Pavel Haas vystaven židovské perzekuci. Na začátku okupace se několikrát neúspěšně pokusil o útěk ze země, později dobrovolně odešel od rodiny, aby ji uchránil před rasovým pronásledováním. V prosinci 1941 byl zatčen gestapem a odvezen do koncentračního tábora v Terezíně. Zahynul roku 1944 v plynové komoře v Osvětimi. Jako doklad Haasovy neutuchající umělecké píle a tvořivosti z doby jeho terezínského věznění se dochovala *Studie pro smyčcový orchestr* a Čtyři písně na slova čínské poezie.

Smyčcový kvartet č. 3, op. 15, vznikl v letech 1937–1938, záhy po dokončení opery *Šarlatán*. Skladba odráží události a zážitky, které se tehdy promítaly do skladatelova života. První větu vytvořil Haas v říjnu roku 1937, tedy ještě v poměrném klidu,

a její tematika čerpá z hudebního materiálu *Šarlatána*. Zdravotní potíže (operace žaludečních vředů) a téměř současné narození dcery Olgy pak přerušily práci na kvartetu na několik dlouhých měsíců. Druhá a třetí věta již vznikaly v pohnuté atmosféře osudného roku 1938, kdy se postupně schylovalo k celoevropské válečné katastrofě. Ve volné větě, jež svým charakterem připomíná modlitbu, uplatnil Haas náznaky židovské melodiky a názvuky svatováclavského chorálu. Finální věta je pak odrazem dojmů z nadšené atmosféry všesokolského sletu a sokolského průvodu Prahou. Formálně se jedná o sled variací s mistrnou fugou a chorálovým závěrem. Provedení díla se autor nedožil. Poprvé mohlo zaznít až po skončení války 23. ledna 1946 v Brně v podání Moravského kvarteta.

Český skladatel Antonín Dvořák (1841–1904) vyšel ze skromných vesnických poměrů. První hudební vzdělání získal díky místnímu kantorovi Antonínu Liehmannovi, který ve středočeských Zlonicích vyučoval Dvořáka vedle hry na housle a na violu a vedle základů harmonie a generálbasu také hře na varhany. Díky Liehmannově přímělu se Dvořák nevydal na životní dráhu řezníka, ale rodiče svolili, aby mohl dál studovat hudbu na pražské varhanní škole, jež vychovávala varhaníky a ředitele kůrů katolických chrámů v českých zemích. Po dvou letech zakončil roku 1859 studia jako jeden z jejích nejlepších studentů. Aby nemusel odejít z Prahy, začal Dvořák hrát jako violista tehdy populární taneční kapely Karla Komzáka a o pár let později pak získal místo violisty v operním orchestru Prozatímního divadla. V této době začal Dvořák také komponovat své první opusy a přivydělávat si jako soukromý učitel klavíru v rodině zámožného pražského zlatníka Jana Jiřího Čermáka, s jehož dcerou Annou se v listopadu 1873 oženil. V únoru 1874 se Dvořákovi podařilo získat místo varhaníka při pražském farním chrámu Páně sv. Vojtěcha, již roku 1877 se však rozhodl věnovat se naplno kompoziční dráze. Její směřování podstatným způsobem ovlivnil Johannes Brahms, jemuž se tehdy dostaly do ruky Dvořákovy *Moravské dvojzpěvy*. Ty jej natolik

zaujaly, že Dvořákovi napsal srdečný dopis a jeho tvorbu doporučil prestižnímu berlínskému nakladateli Simrockovi. Z Berlína brzy přišel podnět ke kompozici *Slovanských tanců*, které po vydání v roce 1878 připoutaly ke skladateli mezinárodní pozornost, jež neobyčejně vzrostla v polovině 80. let téměř senzačním úspěchem jeho skladeb na anglické půdě.

V době stoupající Dvořákovy slávy vznikl také *Klavírní kvintet* č. 2 A dur, op. 81. Dílo skladatel započal 18. srpna 1887 ve svém prázdninovém sídle ve Vysoké u Příbrami a dokončil je 3. října téhož roku. Příímý podnět ke kompozici neznáme, je však možné, že se skladatel, který se v této době zabýval revizemi některých svých starších děl, rozhodl vytvořit zralý protějšek svému prvnímu klavírnímu kvintetu A dur z roku 1872. *Druhý klavírní kvintet* v sobě kombinuje prvky slovanské a české hudby, jež jsou zřetelné zejména v melancholické dumce a jiskřivém furiantu, s mistrně vystavěnou klasickou formou. Stojí za zmínku, že při premiéře díla, která se uskutečnila 6. ledna 1888 v pražském Rudolfinu, se klavírního partu ujal Karel Kovařovic, pozdější šéf opery pražského Národního divadla. Ve stejném roce Dvořákův kvintet vyslechl a ocenil při návštěvě Prahy rovněž skladatel Petr Iljič Čajkovskij a po provedení v Londýně v prosinci 1888 kritika kvintet ocenila jako „jedno z nejdokonalejších a zároveň nejkrásnějších a nejpůsobivějších skladatelových komorních děl“.

Ondřej Pivoda

Almost throughout his life, Josef Suk (1874–1935) combined the careers of a composer and a performer. A gifted violinist, he became a pupil of Antonín Bennewitz at the Prague Conservatory in 1885. Together with violin, he also studied composition with Karel Stecker and, in the school year 1892/1893, with Antonín Dvořák. Suk soon won Dvořák's favour and trust. Dvořák even commissioned Suk to prepare piano reductions of some of his symphonic works and invited him to stay at his summer residence in Vysoká near Příbram. The close relationship between Dvořák and Suk turned into a kinship after a few years, when in 1898 Josef Suk married Dvořák's daughter Otilka. By then, however, Suk had already spent six years as a second violinist of the Czech Quartet, which he founded together with his fellow students from the conservatory, Karel Hoffmann, Oskar Nedbal and Otto Berger. The newly formed quartet soon enjoyed extraordinary success in Vienna, where the ensemble received critical acclaim and praise from Johannes Brahms. In the following years, the Czech Quartet gained fame for its art throughout Europe. It is not surprising, then, that Josef Suk began to consider enriching the ensemble's repertoire with his own quartet compositions.

Suk's two *String quartets in B flat major, Op. 11* and *D minor, Op. 31* were written in 1896 and 1910–1911, and soon after the outbreak of the First World War in July 1914, the composer added another quartet piece to his oeuvre. At that time the Czech Quartet began to organise its own charity concerts in Bohemia and Moravia, in which it played for free for the benefit of the Red Cross or war relief. In addition to doing a good deed, the members of the quartet tried to escape the wartime draft through this activity. At concerts, the ensemble was obliged – albeit reluctantly – to play the Austrian national anthem, which it dealt with by including Haydn's *String quartet Hob. III: 77* with variations on Haydn's melody of the Austrian anthem. Suk's friend, the police doctor Dr. Ferdinand Pečírka, therefore suggested to the composer that he create a work that would be

the counterpart of the Austrian anthem and that would use the St. Wenceslas Chorale as one of the musical symbols of the Czech nation. In September 1914, Josef Suk composed *Meditation on the Old Czech Chorale Svatý Václave*, Op. 35a. The original version for string quartet was soon followed by a version for string orchestra. The composition was premiered at a concert by the Czech Quartet in Prague's Rudolfinum on 27 September 1914, where, according to contemporary press reports, it “*unleashed an unceasing storm of praise*”.

The Czech composer of Jewish origin Pavel Haas (1899–1944), whose bitter fate led to his death in the gas chambers of Auschwitz, is today one of the most internationally acclaimed Czech composers of the interwar period. Haas studied composition first privately and later at the Brno Conservatory with Jan Kunc and Vilém Petrželka. Of greater importance for his creative development, however, was his study with Leoš Janáček at the Master's School. Although Haas was in fact the only student to whom Janáček tried to instil the principles of his original compositional approach, Haas was more attracted by the contemporary avant-garde trends introduced by Igor Stravinsky and the composers of the Paris Six. In the late 1920s, Haas's works were temporarily influenced by jazz and the development of new media, radio and film. His artistic development, however, continued to search for his own distinctive artistic identity. In the 1930s, neoclassical forms appeared in Haas's work, but imbued with a Janáček-esque soulful expressiveness. With the arrival of the German occupiers in Czechoslovakia, Pavel Haas, a Jew, was subjected to persecution. At the beginning of the occupation, he made several unsuccessful attempts to flee the country, and later voluntarily left his family to save them from racial persecution. In December 1941, he was arrested by the Gestapo and taken to the concentration camp at Terezín. He perished in 1944 in the gas chambers at Auschwitz. As evidence of Haas's unceasing artistic diligence and creativity during his imprisonment

in Terezín, his *Study for String Orchestra and Four Songs on the Words of Chinese Poetry* have survived.

The String Quartet No. 3, Op. 15 was composed in 1937–1938, soon after he completed his opera, *The Charlatan*. The work reflects the events in his life and his experience at that time. Haas composed the first movement in October 1937, still a relatively quiet year, and its themes are drawn from the musical material of *The Charlatan*. His health issues (stomach ulcer surgery) and the almost simultaneous birth of his daughter Olga then interrupted his work on the quartet for several long months. The second and third movements were written in the turbulent atmosphere of the fateful year 1938, when a pan-European war catastrophe was gradually approaching. In the free movement, which resembles a prayer in character, Haas applied references to Jewish melodicism and the Svatý Václave (St. Wenceslas) hymn. The final movement reflects impressions of the enthusiastic atmosphere of the national gathering of the Czech Sokol movement (promoting gymnastics, fitness, and national pride) and its parade through Prague. Formally, it is a sequence of variations with a masterful fugue and chorale conclusion. The author did not live to see the work performed. It was not performed until after the end of the war on 23 January 1946 in Brno by the Moravian Quartet.

The Czech composer Antonín Dvořák (1841–1904) was raised in a modest rural environment. He received his first musical education thanks to a local cantor, Antonín Liehmann, who taught Dvořák the violin and viola in Zlonice, Central Bohemia, as well as the basics of harmony and figured bass and the organ. Thanks to Liehmann's intercession, Dvořák did not embark on a life career as a butcher, but his parents agreed that he could continue to study music at the Prague Organ School, which trained organists and choir directors for Catholic churches in the Czech lands. After two years he graduated in 1859 as one of its best students. In order not to have to leave Prague, Dvořák

began playing as a violist in Karel Komzák's then-popular dance band, and a few years later won a position as a violist in the opera orchestra of the Provisional Theatre. At this time, Dvořák also began composing his first works and earning a living as a private piano teacher in the family of Jan Jiří Čermák, a wealthy Prague goldsmith whose daughter Anna he married in November 1873. In February 1874 Dvořák managed to obtain a position as organist at the Prague parish church of St. Vojtěch, but as early as 1877 he decided to devote himself fully to composing. Its direction was substantially influenced by Johannes Brahms, who at that time got acquainted with Dvořák's *Moravian Duets*. Brahms was so impressed he wrote a heartfelt letter to Dvořák and recommended his work to Simrock, the prestigious Berlin publisher. From Berlin soon came the impulse to compose *Slavonic Dances*, which, after their publishing in 1878, attracted international attention to the composer, which grew even further in the mid-1880s with the almost sensational success of his compositions in England.

The *Piano Quintet No. 2 in A major*, Op. 81, was also written at the time of Dvořák's rising fame. The composer began the work on 18 August 1887 at his holiday home in Vysoká near Příbram and completed it on 3 October of the same year. We do not know the direct impetus for the composition, but it is possible that the composer, who at this time was engaged in revising some of his earlier works, decided to create a mature counterpart to his first *piano quintet in A major* of 1872. The second piano quintet combines elements of Slavonic and Czech music, which are particularly evident in the melancholic dumka and sparkling furiant, with a masterfully constructed classical form. It is worth mentioning that at the premiere of the work, which took place on 6 January 1888 at the Rudolfinum in Prague, the piano part was played by Karel Kovařovic, who later became head of the opera of the Prague National Theatre. In the same year, the composer Pyotr Ilyich Tchaikovsky also heard and appreciated Dvořák's quintet during his visit to

Prague, and after a performance in London in December 1888, critics praised the quintet as "one of the composer's most perfect and at the same time most beautiful and impressive chamber works."

Ondřej Pivoda

Pavel Haas Quartet

Pavel Haas Quartet je obdivován po celém světě pro bohatou barvu zvuku, nakažlivé nadšení a vynikající smysl pro harmonickou souhru. Držitel pěti Gramophone Awards a četných dalších prestižních ocenění je považován za jeden z nejvýznamnějších komorních souborů světa. Kvarteto vystupuje v největších koncertních sálích (Wigmore Hall v Londýně, Philharmonie a Konzerthaus v Berlíně, Musikverein ve Vídni, Elbphilharmonie v Hamburgu, Concertgebouw a Muziekgebouw v Amsterdamu, Tonhalle v Curychu, Théâtre de la Ville v Paříži, Accademia di Santa Cecilia v Římě, Bozar v Bruselu, NCPA v Pekingu, LG Arts Centre v Soulu, Carnegie Hall v New Yorku aj.). V roce 2022, kdy soubor oslavil 20. výročí svého založení, se PHQ objevil na obálce červnového čísla britského hudebního časopisu The Strad, který zveřejnil rozsáhlý rozhovor s jeho členy. Ve stejném měsíci poskytl rozhovor i časopisu BBC Music Magazine, jenž zařadil Pavel Haas Quartet mezi 10 nejlepších smyčcových kvartet všech dob a vyzdvihl jeho působivý styl a nádherný zvuk i zanícenost a jedinečnost. V sezoně 2023/2024 se PHQ vrátí do Wigmore Hall (čtyři koncerty), pražského Rudolfinu, benátského Teatro La Fenice, sálu Liverpoolské filharmonie, Göteborgs Konserthus, Národní koncertní síně v Dublinu, amsterdamského Muziekgebouw a sálu Lucemburské filharmonie. V březnu 2024 kvarteto uskutečnilo sérii koncertů ve Spojených státech a v květnu 2024 mělo na programu asijské turné. Od září 2022 je Pavel Haas Quartet rezidenčním souborem festivalu Dvořákova Praha a kurátorem jeho Komorní řady, v jejímž rámci během tří ročníků budou provedeny všechny smyčcové kvartety Antonína Dvořáka, doplněné o skladby jiných autorů. Pavel Haas Quartet je držitelem pěti ocenění Gramophone Award za nahrávky skladeb Dvořáka, Smetany, Schuberta, Janáčka a Haase. Za album Dvořákových *Smyčcových kvartet č. 12 („Americký“)* a *13* získal nejprestižnější cenu, Nahrávku roku časopisu Gramophone. Britský časopis The Sunday Times uvedl: „*Jejich provedení „Amerického kvartetu“ je jedním z nejúžasnějších vůbec.*“ PHQ získal i četná další významná ocenění – za nahrávku Prokofjevových *Smyčcových*

kvartetů č. 1 a 2 obdržel BBC Music Magazine Award a Diapason d'Or de l'Année (2010). Pavel Haas Quartet působí v Praze a jeho členové studovali u Milana Škampy, legendárního violisty Smetanova kvarteta. Soubor nese jméno českého židovského skladatele Pavla Haase (1899–1944), který byl v roce 1941 uvězněn v Terezíně a o tři roky později zavražděn ve vyhlazovacím táboře Osvětim. Jeho hudební odkaz zahrnuje tři skvostné smyčcové kvartety.

The Pavel Haas Quartet is revered across the globe for its richness of timbre, infectious passion and intuitive rapport. Performing at the world's most prestigious concert halls and having won five Gramophone Awards and numerous others for their recordings, the Quartet is firmly established as one of the world's foremost chamber ensembles. The Quartet appears at major venues including Wigmore Hall, London; Philharmonie and Konzerthaus, Berlin; Musikverein, Vienna; Elbphilharmonie, Hamburg; Concertgebouw and Muziekgebouw, Amsterdam; Tonhalle, Zürich; Théâtre de la Ville, Paris; Accademia di Santa Cecilia, Rome; Bozar, Brussels; NCPA, Beijing; LG Arts Centre, Seoul and Carnegie Hall, New York. In celebration of its 20th anniversary, the Quartet was invited to be on the cover of The Strad's June 2022 issue and was the featured interview in BBC Music Magazine in the same month. They were included in the latter magazine's 10 greatest string quartet ensembles of all time and were described as “*stylistically powerful and richly sonorous, [and] known for its passionate and fearless performances*”. In the 2023/2024 season, the Quartet returns to the Wigmore Hall for four concerts; Rudolfinum Prague; Teatro La Fenice; Liverpool Philharmonic Hall; Göteborgs Konserthus; National Concert Hall, Dublin; Muziekgebouw, Amsterdam; Philharmonie Luxembourg. Further afield, the Quartet toured the United States in March 2024 and Asia in May 2024. Since September 2022, the Pavel Haas Quartet has been Artist-in-Residence at the Dvořák Prague Festival and

curate the chamber music concerts including programming all the Dvořák String Quartets and chamber music works over the three seasons. The Quartet received their five Gramophone Awards for their recordings of Dvořák, Smetana, Schubert, Janáček and Haas, as well as Dvořák's *String Quartets No. 12 'American'* and *No. 13*, for which they were awarded the most coveted prize, Gramophone Recording of the Year in 2011. The Sunday Times commented: *"their account of the 'American' Quartet belongs alongside the greatest performances on disc."* Further accolades include BBC Music Magazine Awards and the Diapason d'Or de l'Année in 2010 for their recording of Prokofiev *String Quartets Nos. 1 & 2*. The Quartet is based in Prague and studied with the late Milan Škampa, the legendary violist of the Smetana Quartet. They take their name from the Czech-Jewish composer Pavel Haas (1899–1944) who was imprisoned at Theresienstadt in 1941 and tragically died at Auschwitz three years later. His legacy includes three wonderful string quartets.

Boris Giltburg

Klavír

Boris Giltburg je celosvětově uznávaný jako hluboce citlivý, vnímavý a přesvědčivý interpret. Kritici chválí jeho *„zpěvnou melodičnost, pestrost úhozu a širokou dynamickou paletu schopnou velkých přívalů energie“* (Washington Post) i jeho vášnivý, vypravečsky vedený přístup k interpretaci. Giltburg pravidelně hrává recitály v nejprestižnějších sálech světa, včetně Concertgebouw v Amsterdamu, Bozar v Bruselu, Elbphilharmonie v Hamburku, Southbank Centre a Wigmore Hall v Londýně, Carnegie Hall v New Yorku, Rudolfinu v Praze a Konzerthausu ve Vídni. V sezoně 2024/2025 se vydává na sérii osmi koncertů, v jejichž rámci provede v londýnské Wigmore Hall kompletní cyklus Beethovenových klavírních sonát. Všechny tyto koncerty budou živě streamovány. Giltburg je všeobecně uznávaný jako přední interpret Rachmaninova: *„Jeho originalita vychází ze spojení srdce a myslí, podpořeného bezchybnou technikou a motivované hlubokou a trvalou láskou k jednomu z největších skladatelů-klavíristů 20. století.“* (Gramophone). K oslavě 150 let od narození Rachmaninova v roce 2023 vydal Giltburg v rámci svého oceňovaného cyklu Rachmaninovových koncertů poslední album a získal ocenění Choc de Classica a pětihvězdičkovou recenzi v deníku Times. V posledních letech se Giltburg do hloubky věnoval dalším významným skladatelům, včetně Ravela (provedení sólových děl v Bozar, Flagey, Muziekgebouw v Amsterdamu a Wigmore Hall a koncerty s Orchestre National de France, Bruselskou filharmonií a Residentie Orkest) a nejnověji Chopina, včetně tří recitálů ve Wigmore Hall v minulé sezoně. Letošní beethovenovský cyklus v tomto objevování pokračuje, stejně jako v roce 2020, kdy Giltburg k oslavě Beethovenova výročí zahájil jedinečný projekt, v jehož rámci během roku nahrál a obrazově zaznamenal všech 32 Beethovenových klavírních sonát: *„Tyto interpretace jsou nesmírně potěšující a místy i objevné... Giltburgova klavírní technika je pozdnímu Beethovenovi ideálně přizpůsobena“* (pět hvězdiček, BBC Music Magazine). Také nahrál kompletní Beethovenovy koncerty s Vasilijem Petrenkem a Královskou liverpoolskou filharmonií a objevil se v televizním seriálu BBC *„Being Beethoven“*.

Mezi orchestry spolupracující s Giltburgem patří Česká filharmonie, Drážďanská filharmonie, Symfonický orchestr finského rozhlasu, Symfonický orchestr NHK, Orchestre National de France, Oselská filharmonie, Philharmonia Orchestra a Santa Cecilia di Roma. V sezoně 2024/2025 nastudoval Giltburg koncerty od široké škály skladatelů: provede Rachmaninova s Hallé Orchestra, Bournemouthským symfonickým orchestrem a Gulbenkian Orchestra, Prokofjeva s Belgickým národním orchestrem a Stavanger Symphony, Čajkovského s Londýnskou filharmonií, Mozarta s Hamburger Symphoniker, Šostakoviče s Enescu Philharmonic, Bartóka v Teatro Colon a Griega s Drážďanskou filharmonií. Giltburg neustále nahrává a od roku 2015 je výhradně zastupován společností Naxos, přičemž získal cenu Opus Klassik za nejlepší sólovou nahrávku za Rachmaninovovy koncerty a *Etudes Tableaux*; cenu Diapason d'Or za Šostakovičovy koncerty a vlastní úpravu Šostakovičova osmého smyčcového kvartetu; a cenu Choc de Classica za Rachmaninovovy koncerty. Získal také cenu Gramophone za Dvořákův klavírní kvintet u Supraphonu s Kvartetem Pavla Haase, stejně jako cenu Diapason d'Or a Choc de Classica za společné vydání Brahmsova klavírního kvintetu. Giltburg cítí silnou potřebu oslovovat publikum i mimo koncertní sál. Jeho blog „Classical Music for All / Klasická hudba pro všechny“ je zaměřen na nespécializované publikum a mimoto publikuje články v médiích, jako jsou Gramophone, BBC Music Magazine, The Guardian, The Times a Fono Forum.

Piano

Boris Giltburg is lauded across the globe as a deeply sensitive, insightful and compelling interpreter. Critics have praised his „singing line, variety of touch and broad dynamic palette capable of great surges of energy“ (Washington Post) as well as his impassioned, narrative-driven approach to performance. Giltburg regularly plays recitals in the world's most prestigious halls, including Amsterdam's Concertgebouw, Brussels' Bozar,

Hamburg's Elbphilharmonie, London's Southbank Centre and Wigmore Hall, New York's Carnegie Hall, Prague's Rudolfinum and Vienna's Konzerthaus. Throughout the 2024/25 season, he embarks on a series of eight concerts performing the entire cycle of Beethoven Piano Sonatas at the Wigmore Hall, all of which will be live-streamed. Giltburg is widely recognized as a leading interpreter of Rachmaninov: „His originality stems from a convergence of heart and mind, served by immaculate technique and motivated by a deep and abiding love for one of the 20th century's greatest composer-pianists.“ (Gramophone). To celebrate Rachmaninov's 150th anniversary in 2023, Giltburg released the last disc in his acclaimed Rachmaninov concerto cycle which received a Choc de Classica award and a 5* review in The Times. In recent years Giltburg has engaged in a series of in-depth explorations of other major composers, including Ravel (performing solo works at Bozar, Flagey, the Amsterdam Muziekgebouw and the Wigmore Hall, and concerti with the Orchestre National de France, Brussels Philharmonic and Residentie Orkest) and most recently Chopin, including three recitals at the Wigmore Hall last season. This season's Beethoven cycle continues such an exploration as, in 2020 to celebrate the Beethoven anniversary, Giltburg embarked upon a unique project to record and film all 32 of Beethoven's piano sonatas across the year: „these interpretations are enormously pleasurable and at times revelatory... Giltburg's pianism is ideally suited to late Beethoven“ (five stars, BBC Music Magazine). He also recorded the complete concerti with Vasily Petrenko and the Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, appeared in the BBC TV series Being Beethoven. Giltburg's list of orchestral collaborators includes the Czech Philharmonic, Dresden Philharmonic, Finnish Radio Symphony, NHK Symphony, Orchestre National de France, Oslo Philharmonic, Philharmonia Orchestra and Santa Cecilia di Roma. In the 2024/25 season, Giltburg explores concerti by a range of composers: he performs Rachmaninov with the Hallé, Bournemouth Symphony and Gulbenkian Orchestra, Prokofiev

with Belgian National and Stavanger Symphony, Tchaikovsky with London Philharmonic, Mozart with Hamburger Symphoniker, Shostakovich with Enescu Philharmonic, Bartók with Teatro Colon, and Grieg with Dresden Philharmonic. Giltburg is a consummate recording artist and has been exclusive to Naxos since 2015, winning the Opus Klassik Award for Best Soloist Recording for Rachmaninov concerti and Etudes Tableaux; a Diapason d'Or for Shostakovich concerti and his own arrangement of Shostakovich's *Eighth String Quartet*; and a Choc de Classica Award for Rachmaninov concerti. He also won a Gramophone Award for the Dvořák *Piano Quintet* on Supraphon with the Pavel Haas Quartet, as well as a Diapason d'Or and Choc de Classica for their joint release of the Brahms Piano Quintet. Giltburg feels a strong need to engage audiences beyond the concert hall. His blog „Classical Music for All“ is aimed at a non-specialist audience, which he complements with articles in publications such as Gramophone, BBC Music Magazine, The Guardian, The Times and Fono Forum.